

Lesy seker, mečů a pík. Moře rohatých přileb. Hordy masivních postav v těžké zbroji. Velicí orkové a titánští zlobři, mamutí trolové a zmutovaní hob-goblini. Země se otřásá dupotem stád chaosu, zlo se houfuje k útoku. Barbar přehmátne na topůrku válečného mlatu, šermíř se napne do střehu, pod rukama čaroděje narůstá oheň – jakým zázrakem nevzplanou dlouhé rukávy! Paladin v zářivém kyrysu se opře o meč, k jeho modlitbě se připojuje neozbrojený mnich prostého odění.

Svatá slova již zanikají v řevu útočící masy – ale co hůř, do lomozu a ryku lýtých těžkooděnců vtrhá trapně neválečný hlas: „Kájo, máš telefon!“

„Teď nemůžu, tati! Řešíme fakt hustej front strajk!“ Pevně usazený tloušťík ani na vteřinu nespouští obrýlené oči z monitoru.

„Volá strýček...“

„Že pozdravuju!“ Pekelně rychlé prsty na ovladači *Samurai GP1* – vyslovuj zásadně dží-pí-wuan – neztrácejí jistotu.

„Neviděli jste se už léta, tak by tě snad neubýlo, kdybys –“

„Tati! Vždyť bysme to lůzli!“

„Koukej mazat k tomu telefonu, Kájine, nebo si mě nepřej!“

„*I ty, mami?!!*“

Cožpak to nechápou?! Tak s pravdou ven, ať je sebehorší. – „Tady nejde jenom o goldy!“ zaúpěl hystericky. „Když projedem front strajk, klesne mi i charakter skill!!!“

Matka ztěžka povzdechla a Kája se v duchu zaradoval: těžší boj byl vybojován! Další zvuky z chodby vnímal sotva na čtvrt ucha, bezstarostně ponořen v krvavou řež... Chudák. Když tam za bezbrannými zády z poddajného tuku, toho času roztřeseného pouze nevinným působením hráčského vibračního křesla, se kula hotová pohroma!

•

„Promiň, ale Kája je zaneprázdněn, Plinlimone...

- Ne, on teď fakt nemůže. A tys mu chtěl něco důležitého?
- Vážně?! Tady poblíž?
- Hmm, to je zajímavé... Teda, já bych řekl, že by to šlo, i když...
- Poslyš, já se musím zeptat Bětušky a pak ti brnknu zpátky, jo?“

Karel Balík starší zavěsil.

„Co chtěl?“ ptala se Kájova maminka, hodně zvědavá, jelikož uviděla na manželově tváři nezvykle zamýšlený výraz.

„Plinlimon říkal, že dostal dočasně na starost hrad Šlimburk, jako kastelán. A že prý by to byla pro mladýho dobrá – vlastně říkal skvělá – příležitost na prázdniny.“

„No, pár dnů bez počítače by mu prospělo,“ zvažovala ona, „jen nechápu, že si tvůj bratr tak najednou vzpomněl.“

„Říká, že byl předtím dlouho na cestách,“ pokrčil rameny.

„A nebude tam Kájovi hrozit nějaké nebezpečí? Plinlimon je přece podivín. Ty jeho výstřední zvyky...“

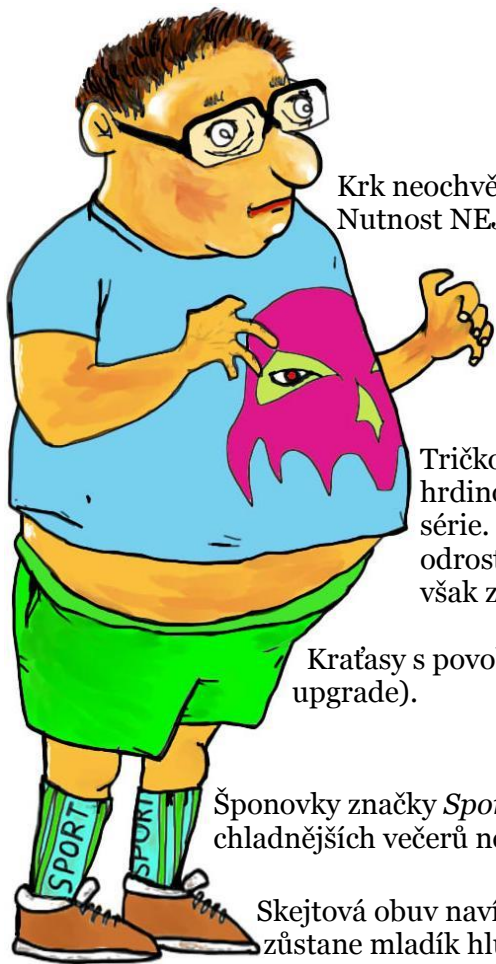
„Já pevně věřím, že už ho to přešlo – do telefonu zněl náhodou velmi seriózně. Asi s věkem dostal rozum.“ Tu se tatínek k mamince naklonil, hezky zamrkal a zašeptal: „Zlato... Kdy jsme naposled měli aspoň nějaký čas sami pro sebe?“

•

„Pobyt na čerstvém vzduchu?!“ vydechl chlapec nevěřicně, když se obludnou novinu dozvěděl. „Vypadám snad jako nějaký skaut?!“

„Nebud' drzý!“

Drzý asi byl, ale jako skaut opravdu nevypadal...

Krk neochvějně vklíněný mezi rameny.
Nutnost NEJEN pro zápasníky!

Proklatě hbité prsty a ještě
proklatěji spolehlivé dlaně.
Obojí ergonomicky tvarované
podle ovladače *Samurai GP1*.

Tričko s mocným *Kapitánem Kobrou*,
hrdinou Kájovy nejoblíbenější herní
série. Velikosti trička Kája dávno
odrostl, úcta ke kapitánu Kobrovi
však zůstává – a s ní i těsné tričko.

Kraťasy s povolenou gumou (maminčin
upgrade).

Šponovky značky *Sport*, zajišťující, aby hráč ani za
chladnějších večerů nenastydl od nohou.

Skejtová obuv navíc zajistí, že i o samotě u PC
zůstane mladík hluboce „in“ (skejtová obuv se líbí
47 přátelům!).

Paní Balíková zabalila synovi cestovní výbavu až podezřele rychle. Sotva se stihl rozloučit se všemi virtuálními přáteli – nebýt fejsbuku, neměl by ani nejmenší šanci! – a hned následujícího rána trucuje na zadním sedadle rodinného vozu.

„Bude se ti tam líbit, uvidíš...“ otočila se maminka ze sedadla spolujezdce. Tvářila se nějak provinile, nebo to byl jenom Kájův dojem?

„Nechápu, proč jsem si nemohl vzít aspoň pí-es-píčko...“

„Dej s tím pokoj,“ řekl otec, zatímco zrakem zkušeného víkendového řidiče hlídal cestu, táhnoucí se mezi suchými poli. „Uvidíš, že u strýčka si na hry ani nevzpomeneš! Určitě zažijete spoustu legrace. Třeba ti může vyprávět o starých časech.“

„Jenom to ne!“

„Ty strýčka ještě neznáš, byl to veliký cestovatel!“

„Vážně?“ nadhodil Kája tónem, jímž by se s rodiči mluvit nemělo.

Otec to zkoušel stále po dobrém: „Cestovatel vlastně není to správné slovo. Dobrodruh. Ano, Plinlimon byl přímo *dobrodruh!*“

„A na koho to má dělat dojem?“ odfrkl Kája. „Nezapomínej, že mluvíš s člověkem, co dohrál *Profesora Cardana a truhlu ptačího bůžka* na čtvrtý stupeň obtížnosti!“

Maminka se zamračila: „Hlavně se tam chovej slušně, Kájine!“

•

I tatínek se v tu chvíli zamračil, ovšem z jiného důvodu: „To je zvláštní. Podle tachometru jsme ujeli už nějakých patnáct kilometrů od té doby, co nám ta paní povídala, že máme jet ještě deset a pak uvidíme odbočku doprava do prudkého kopce.“

„Nemohli jsme tu odbočku minout?“ pravila Běta Balíková, čímž manžela poněkud podráždila.

„Zlato, dávám přece pozor na cestu! – Jediná odbočka doprava, kterou jsme od té doby minuli, byla po dvou kilometrech, ne po deseti, a i když se zdvíhala do kopce, tak určitě ne do prudkého. Jinak jsme minuli pouze dvě odbočky doleva, po třech kilometrech a na sedmém kilometru; první vedla do roviny, druhá dokonce do doliny, k řece, dubovou alejí.“

„Co teď? Pojedeme dál nebo to otočíš?“

Kája se konečně radoval: „Netrefíme tam a budeme se muset vrátit do Prahy!“

„V tom tě zklam, hochu,“ usmál se otec. „Já už totiž vím, kde je zakopán pes! – Stačí si vzpomenout na celý rozhovor s tou stařenkou a všechno už je mi jasné!“

Stařenka od kraje cesty: „Heleďte se, mládeži, jakou spoustu obrovských hřibů jsem našla!“

Kájův otec z auta: „To je skvělé, paní; a nevěděla byste, prosím vás, kudy se dostaneme ke hradu Šlimburku? Mělo by to být prý někde tady za vsí.“

Stařenka: „Ale jistě, mladý pane, to já vim móóóc dobře. Pojedete ještě takových deset kiláků a pak zabočíte doprava do prudkého kopce, cestou, která vás přivede rovnou do podhradí.“

Co je Karlu Balíkovi jasné?

Milý čtenáři, než otočíš stranu, zkus na to přijít sám.

Pan Balík měl co dělat, aby na úzké přespolní cestě obrátil auto, soustředil se na to všemi smysly i rozumem – vyplazený jazyk toho byl důkazem. Jakmile se mu operace zdařila, hned vysvětloval: „Je to prosté a mělo nám to dojít hned! Člověk, který tři malé hříbečky nazývá spoustou obrovských hřibů, má evidentně tendenci přehánět. Když někdo takový řekne deset kiláků, jedná se ve skutečnosti o vzdálenost mnohem menší! Totéž platí pro prudkost kopců. A jakmile k tomu uvážíme ještě to, že kulhavému člověku s holí může i krátká vzdálenost přijít nesnesitelně dlouhá a i nejmenší svah příliš prudký, hned nám musí být jasné, že ona dobrá žena ve skutečnosti minula právě tu odbočku do mírného stoupání, kterou jsme minuli sotva po dvou kilometrech od našeho setkání.“

„Bravo, taťko!“ zavýskla Běta.¹

Za necelou půlhodinu přibyli do podhradí, městyse zamrzlého kdesi v minulých dobách, a Kájů ty malebné domky, skrčené pod lesem mezi majestátním hradem a neméně velkolepým klášterem, donutily zvolat: „Takových pohledů jsem si mohl vygooglovat stovky, to jsme nemuseli nikam jezdit!“

„Netvař se pořád, jako by to bylo za trest! – A hleďme, rodino, tu je onen hostinec, v němž se máme se strýcem sejít. Zaparkuji tamhle vedle toho veteránského mopedu a půjdeme dovnitř.“

¹ Milý čtenáři, nastal čas připravit si *Deník dobrodruha!* Chceš-li se Kájovy cesty účastnit úžeji – povězme přímo nasednout do auta vedle něho –, vezmi si papír nebo blok, v němž budeš moci zpracovávat rébusy z tajemného hradu, črtat mapky, provádět zběsilé výpočty... Správným řešením úkolů získáš cenné *Body dovednosti* i další důležitá vyznamenání. Úvodní úkol s houbovou stařenkou není bodován, jelikož skutečné dobrodružství ještě nezačalo. (Přesto si poznamenej alespoň nepatrné plus v podobě detektivní lupy, pokud jsi ho vyřešil – vyžadoval přece nezanedbatelný kousek bezmála watsonovského důvtipu!)

3

Příbuzenská sešlost se strýcem konající se po dlouhých letech přišla Kájovi stejně otravná jako návštěvy tetičky z druhého kolene, které musel trpět skoro každý týden. Navíc se zdálo, že strýček Káju sleduje dost nespokojeným okem – a přitom se chlapec choval obzvlášť slušně; taková nespravedlnost!

V jednu chvíli slyšel, jak si starý Plinlimon mumlá pod fousy: „No, nebudu ještě malovat čerta na zeď. Když tu s sebou nemám metr...“

Nad limonádou, nealkoholickým pivem a utopencem probrali dospělí podrobnosti Kájova pobytu – nuda nad nudu! Než konečně Karel Balík zvolal: „Práce nepočká!“ a zvedl se od stolu. „Ne každý má to štěstí, aby mohl být na prázdninách, víš, Kájo? Tak si toho važ!“

Matka se dokonce pokusila dát synovi na rozloučenou pusu.

„Každý večer zavolej nebo aspoň napiš, broučku.“

Dobrá, ať si jdou – nějak to tu přežije...

Koneckonců, choval kdesi v koutku duše zoufalou nadějí, že ani tento Plinlimon nemůže být tak staromilský a fejsbukově negramotný, jak vypadá. Přece i on musí nějak vyzvedávat aspoň maily, nebo ne?! Jen co spolu osaměli, šel Kája přímo k věci: „A jak vy to na tom hradě vlastně máte, strýčku? Přes wifi, nebo vám to frčí po kabelu?“

Strýc se napřed zarazil: „Kabelu?“ Záhy však doslova zazářil: „Ó ano, synku, ty myslíš *kabalu*! Jistě, jistě. Ze srdce rád pozoruji, jak hned zkraje nacházíme společných zájmů! Žel to tvé *wifi* mně posud známo není – bude to patrně staročínská obdoba haitského *voodoo*?“²

² //o voodoo, jednoduše, ale přesně//

A tím se Kájovi, k jeho nekonečnému zármutku, pouze potvrdilo, že strýček skutečně *je* tak staromilský a fejsbukově negramotný, jak vypadá.

Buřinka Káju upomněla na nevkusnou hru *Lovec tygrů v kraji nosorožců*.

Okulár na podezřele lesklém řetízku. Nic, kvůli čemu by chtěl Kája opustit vibrační křeslo...

Pletený rolák.
Vzbuzuje nezajímavou otázku:
Kdo jej asi pletl?

Pas stažen po dosti východním způsobu. Stokrát viděno nejen v *Rádžově zajatkyni*.

Rukavice z šarlatově rudé jemné kůžičky.

Hlavice hole. Nešla by odšroubovat?

Šosy ošumělého fraku. Narozdíl od vodnických suché na troud...

Cesta ke hradu nebyla zvlášť dlouhá, ale za to vedla do kopce. A Kája neměl rád kopce. Hloupé kopce nutí i kulturního člověka funět jako zvěř. Nemluvě o tom, jak se jeden zapotí s batohem. Aspoň, že les po obou stranách poskytuje dost stínu!

Když stanuli před mohutnou branou zasazenou v kamenných zdech, Kája si oddechl. Doufal, že tohle byl poslední tělocvik na dlouhou dobu.

Strýc vyňal z kapsy fraku železný klíč a otočil jím v těžkém, masivním zámku. Chrastilo to, skřípalo to, ale hlavně že odemykalo...

Plinlimon strčil do vrat a nepřiliš slavnostním tónem řekl: „Vítej na hradě Šlimburku, synovče.“

Pak vstoupili na nádvoří.

/obrázek s popiskama/

Jako by nestačil kopec, zde musel Kája zdolat ještě nespočet schodů, ošklivě velikých a nefortelných, než se z nádvoří dostali do horních chodeb hradu. Zatímco venku se časil parný, jasný letní den, uvnitř se držela zima a temnota.

„Nevypadáš přespříliš nadšeně,“ utrousil strýček, zatímco prováděl Káju směrem k plesnivé komůrce s chabou pohovkou. „Ale budeš si muset zvyknout – tohle bude teď na pár dní tvůj pokoj.“

Pak dodal: „Zatím si vybal a já dojdu pro metr. Ba což dojdu – já proň doběhnu!!!“

Kája se ani nestačil zeptat, k čemu bude dobrý metr – strýc uháněl jako o závod. „Třeba ještě není všechno ztraceno!“ Nadějně zvolání se v mohutné ozvěně rozlehlo hradem ze směru, kde se strýc ztratil.

Však hned zase pleskavé zvuky kroků zesilují – strýc se žene zpět a cosi dlouhého mu vlaje za zády. Krejčovský metr!

„Nuže,“ vzkřikl zhurta, ještě za běhu, „upaž!“

Kája polekaně couvl.

„Upaž, pravím ti!“ Plinlimon, celý zadýchaný, zabrzdil jen na krok před Kájou.

Jemu sice rozkaz k upažení neblaze připomněl nejnenáviděnější školní předmět, ale přece upažil – pro mě za mě...

•

Tou dobou se lesem při samých hradbách kradli dva muži. Na to, jaké dusno sliboval den už od rána, byli docela nezvykle oblečeni – v dlouhých hnědých kabátech – a na to, jaké bylo právě v těch místech mezi stromy šero, měli nasazeny nezvykle černé brýle. Konečně na to, jak byl jeden nezvykle vysoký, a přitom nakrčený, byl ten druhý nezvykle krátký, a přitom rovný.

Plížili se podrostem a podezřele se pochechtávali – snad nějakému vtipu, který jeden z nich prohodil... Pokud to ovšem nebyl vtíp nevyslovený, tiše sdílený. Vždyť právě takový potutelný vtípek, tajný, spiklenecký a zákeřný delikátní žertíček by se k těm postavám nejlépe hodil. Aspoň podle toho, jak vypadaly, jak se hýbaly, a jak zase *ustávaly v pohybu* – kdykoli se kolem něco, třeba i jen nepatrně, šustlo.

Když vtom náhle se od hradu ozvalo děsivé, nevypověditelně zoufalé zakvílení – a úsměvy jim zamrzly na rtech...³

³ //Na konci příběhu budou různé další doplňující otázky k ději a jedna z těch těžších bude ta, kdo to zde kvílel – „prozrazující“ je zde výraz „tou dobou“.

•

Oběd se podával u dlouhého stolu v rozlehlé místnosti s krbem a vysokými stropy. Plinlimon nad plameny ohřál guláš a Kája musel uznat, že nebyl špatný. Ovšem náladu mu to příliš nezlepšilo. Celé dopoledne strávil znuřeným vzdycháním v chodbách plných sešlých fádnicích obrazů nebo loveckých trofejí a nic nenasvědčovalo, že by odpoledne mohlo být zábavnější.

Zvláště když se strýc tvářil až k smrti trdně. Zamyšleně a zachmuřeně seděl s bradou podepřenou, nad talířem, který si vrchovatě naložil, aby celou porci nechal leda chladnout.

Konečně začal i vzdychat. Potom přiškrceně úpěl. Než počal zdrceně mlčet. Pak zas úpěl, vzdychal... A mlčel, vzdychal a úpěl.

Najednou vyskočil jako na pérkách a oči se mu rozzářily. „Už to mám!“ zvolal. „Hohó! To bych přece ani nebyl já, abych na to nepřišel.“

Kája měl aspoň radost, že se strýc už nemračí. „Na co jste přišel, strýčku?“

„Je to prosté, a přitom geniální,“ prohlásil strýc. „Přesně jak je tomu u mne dobrým zvykem. I slyš, synovče! Hned jak nám trochu slehne, půjdeme do vsi na hřiště a ty si tam najdeš malého kamaráda.“

„Malého?“ podivil se Kája.

„Asi takhle.“ Strýc vytáhl metr.

Zatímco jím šerموval ve vzduchu po krejčovském způsobu a odříkával jistá čísla, Kája si všímal pablesků vrhaných strýcovým prstenem. Pouze nyní ho mohl uvidět – při obědě, kdy si Plinlimon konečně sundal své rukavice. Pokud Káju nemýlilo oko, byl to pečtní prsten se stejným motivem, jaký zdobí hlavici strýcovy hole.

Byl to prsten s lebkou!

Jak neoriginální, pomyslel si Kája a řekl: „Vy dnes nemáte hlad, strýčku? Já bych si kdyžtak přidal...“

•

Že už jim oběma slehlo, rozhodl strýc bezprostředně poté, co umyli nádobí. Tak se vydali zpět do šlimburského podhradí. Kája neměl nic proti chůzi se schodů a s kopce – jediné to, že pak zas bude muset do kopce a do schodů... Jak hrozný den!

V tunelu strážní věže si všiml opřeného bicyklu. Vzpomněl si, že ho tam zahlédl už ráno – kdy měl ovšem jiné starosti.

„Máte pěkné kolo, strýčku,“ řekl, ze slušnosti.

Strýc sebou trhl, než odpověděl s trochu moc širokým úsměvem: „No bodejť, můj hochu, však mě taky něco stálo!“

V tu chvíli si Kája pomyslel, že by nebylo marné, kdyby mu strýc půjčil svůj metr – jak rád by poměřil nastavenou výšku sedla proti krátkým Plinlimonovým nohám!

Je tedy s nimi na hradě ještě někdo?

Ale proč strýc nic neřekl? Ani Kájovým rodičům...

Proč se tváří, že je kolo jeho? Proč *lže*?!

Mladý Balík neměl rád rébusy. Vždy dával přednost přímé akci. – Samozřejmě přímé akci *virtuální*, a proto mu tělesné dovádění vrstevníků na hřišti přišlo vrcholně barbarské a nezáživné.

„Nemohli bychom se zas vrátit, strýčku?“ vzdychl, jak se blížili k malým fotbalistům. Radši by hned zas podstoupil všechny ty schody! „Pleskání míče o zabahněné tenisky totiž působí mému sluchu značné utrpení, víte? Maminka povídá, že jsem zjemnějšího těsta.“ Zkusil

nasadit výraz utrápeného chudinky, ale na Plinlimona to účinek nemělo.

„Ani nápad, juniore,“ řekl rezolutně. „Zatím ses tu neseznámil ani s jediným děckem!“

„Vážně musím?“ Výraz utrápeného chudinky vlastně nebyl až tak předstíraný.

„Postůj tu a já ti někoho vyberu.“

Kája stál. Byl aspoň rád, že se po něm nechce, aby taky honil tu trapnou mičudu. Zatím se stařec s dlouhými šosy pomalu sunul ke křepčícím, pobíhajícím chapcům. Bylo jich šest neboli „do půl tuctu“, jak by asi řekl Plinlimon.

Na pomyslném okraji hřiště se zastavil a vyčkával, krejčovský metr pohotově připraven.

Kája zívl a rozhlédl se kolem, zda by se nenašlo něco k sezení. A hle! Lavička hned tam pod stromy.

Poodešel těch pár kroků a udělal si pohodlí.

Sotva dosedl, upadl do lehké dřímoty, a sotva upadl do lehké dřímoty, hned ho budí praskající větve.

„Pozór tam dole!“

Pozdě! Káju bacila větev přímo do hlavy. Ještě že ji měl tak pevně posazenou mezi rameny! Ale přece bolela.

Mnul si to místo a asi i fňukal, protože hned odshora zaslechl: „Ty fňukáš?“

„Nefňukám,“ odsekl. A odsekl to obzvláště rázně – hlas, který se ho ptal, byl totiž holčičí.

Malá holka v potrhaných, ušmudlaných šatech doskočila před něho. Prohlížela si ho s docela drzou zvědavostí.

„Nefňukám,“ zopakoval Kája pevně. „Kapitán Kobra taky nefňuká!“

„Tím myslíš toho divnýho pána?“ zeptala se.

Kája napřed nechápal.

„No toho, co přišel s tebou,“ pokynula bradou, „ten, co se připlížil ke klukům, a ti si ho teď dobírají.“

Kája se konečně podíval zpět ke hřišti – skutečně! Nebohý stařec si svými rádoby nenápadnými pokusy přeměřit jednotlivé hráče vysloužil neblahou pozornost.

„Ne, to není Kobra,“ vysvětlil Kája. „Tohle je můj strýc Plinlimon.“

Ten zmateně, vrávoravě couval, když na něho hoši pokřikovali, a byl možná ještě rád, že si nedovolili starého člověka uhodit – i když míčem už se strefit pokusili.

„Sodoma gomora!“ láteřil a hrozil holí, když se dokolébal k lavičce. Ztěžka dosedl vedle Káji, okulár se mu volně klímbal kolem pupku.

„Cháska sprostá!“ rozdýchával se. „Kdo to kdy viděl – taková nestoudnost! Víš, juniore, co mi řekli?! Co si ti cucáci, ti holobrádci, ti nedomrlí pulci vůbec *dovolili* říct mně, zasloužilému pánovi v letech?!“

„Copak ti řekli, strýčku?“

„To zrovna! Ještě tak sprostárny abych tě učil!“ Plinlimon nadzdvihl klobouk, otřel si proplešatělé čelo hedvábným kapesníkem a zase posadil klobouk na místo. Zdálo se, že je zase sám sebou.

Ale radost neměl. „Nepořídil jsem, juniore... Ani zbla jsem nepořídil...“

„Já zase dostal šlupku do hlavy.“ Kája myslel, že strýce potěší, když ho ujistí, že není jediným trpícím.

„Tak já se za tu větev omlouvám, no,“ píplo děvče.

Tehdy poprvé si ho Plinlimon všiml.

V tu ránu se vymrštil jako útočící had. Než se dívka stačila pohnout, krejčovský metr ji obtočil jako smrtící škrtič svou kořist.

„Ó karambááá!“ vykřikl Plinlimon. „To je přesně ono! Juniore – zatímco já svými snahami marnil čas, tys svou

nečinností odvedl pořádný kus práce! Sláva ti, mladý muži!
Sláva ti!“

•

Večer byl strýc samý žert a úsměv. Kája přesně nechápal tu náhlou změnu, ale věděl, že zásadně souvisí s tím, jak Plinlimon pozval to děvče – Jitku – na druhý den na hrad.

Tolik se obstarožní podivín na ráno těšil, až rozhodl, že půjdou spát co nejdříve, protože tak jim čas nejlépe uteče.

Kájovi to bylo celkem jedno – má se po zbytek dne ve svém pokoji bavit zíráním do zdi, nebo zde v jídelně poslechem divokých a určitě smyšlených strýcových historek?

Po příchodu na pokoj zavolal rodičům. Co jim asi tak mohl říci. „Je tu nůůůdááá!“ zabučel vyčítavě a byl celkem rád, že hovor se zrádci netrval dlouho.

Zírání na zeď se protáhlo do tmy. Kája otráveně funěl a převaloval se na tvrdé pohovce. „Proč já?“ opakoval si, ale nenechal se svým zoufalstvím zlomit. Kapitán Kobra by tohle martyrium taky vydržel. Zatnout zuby a čekat...

Nakonec se dočkal hned několika podivných úkazů.

První přišel ve chvíli, kdy se hrad a celé okolí docela ponořilo do tmy, ve chvíli, kdy panovalo ticho, že by se dalo krájet. Tmu v horním rohu místnosti prořízl pás světla.

V Kájovi by se najednou krve nedořezal (když už jsme u všeho toho krájení a řezání), aspoň než si uvědomil, že to, co právě zažívá, není ani zdaleka tak děsivé jako sedmnáctý level *Gorlakova hrůzostrašného zlopaláce*, u něhož se přece vůbec nebál.

S tou myšlenkou se skulil s pohovky a opatrně přistoupil k oknu.

Ze svého místa měl výhled na většinu níže položeného nádvoří, ale i na značný kus temného lesa kolem hradu. Ačkoli oči byly uvyklé tmě, přece mu chvíli trvalo, než rozeznal siluetu studně uprostřed nádvoří a než mohl přesně určit, kde končí hradby s věží a začíná les.

Pátral po celém okolí. Zlézal pohledem nejvyšší koruny stromů, ale vrhal se i v propastnou nížinu – černočernou rokli, v níž tušil řeku. Světlo se však podruhé neobjevilo.

Bylo snad ono první jen zdáním?

Věděl, že ne. – Nuda působí leccos, ale ne halucinace!

A ke spánku, který by světlo vykřesal ze sna, měl daleko.

I proto vydržel u okna ještě hodnou chvíli.

Pak to uviděl znovu... Tam mezi stromy! Světlo.

Baterka, lucerna, nebo louč?

Milý čtenáři, Kája si brzy dá dohromady, o jaký druh svítilny jde, aniž by se musel dívat. Zkusíš to také? Než otočíš stranu, rozhodni a jasně formuluj své důvody. – Nehádej, protože pouhý hadač si nezaslouží Body dovednosti, i kdyby se trefil!

„Musí to být baterka,“ řekl si Kája. „Protože jediné ta vrhá paprsky do dálky tak, že jsem předtím mohl vidět pás světla zde v rohu místnosti.“⁴

Pak pokračoval v úvaze: „A bude to navíc baterka pěkně silná, jinak by sem stejně nedosvítila. – To znamená, že ten, kdo je dole v lesích, tam není náhodou, když už se tak dobře vybavil.“

Ano, Kája si domyslí leccos. Ale co s tím?

Baterka opět zhasla. A ať čekal sebedéle, do třetice se světlo neobjevilo.

Za to však něco zaslechl. Nešlo to odzdola. Tohle šlo spíš odshora! Bylo to skučení, anebo úpění? Je v tom vlastně rozdíl?

Kdo skučí, kdo úpí – to je otázka!

Co když se strýci něco stalo?

Co má Kája dělat?

Co by udělal kapitán Kobra? – Jen na kapitána vzpomenu, už ho nohy hrdinsky nesou ke dveřím. Neohroženě bere za kliku.

Co to! Lomcuje klikou, věsí se na dveře...

Je možné, že ho Plinlimon zamkl?!

Pak si Kája vzpomněl na poslední strýcova slova: „Pro tvé vlastní dobro...“ a taky na cvakání klíče v zámku, kterému předtím nevěnoval pozornost.

„Pro mé dobro,“ odfrkl mladý Balík. „Ale co když se mi bude chtít na záchod!“

Chodil kapitán Kobra někdy na záchod?!

Kája si šel zase lehnout. Skučení se ozývalo v pravidelných intervalech, až ho začalo nudit hlouběji než

⁴ Pokud jsi uvažoval podobně jako Kája, připiš si první *Bod dovednosti* – gratuluji! Pokud jsi pouze hádal a uhádl jsi, připiš si namísto *Bodu dovednosti* jeden *Bod štěstěny*. Věz ovšem, že na štěstěnu se člověk nemůže spoléhat věčně – příště použij raději vlastní rozum! Přemýšlej, pátrej v textu, kalkuluji...

cokoli jiného za celý ten prokletý den. Samou nudou konečně usnul.

4

„Hleďme, pane inženýre,“ řekl po ránu vysoký nakrčený malému rovnému, „tamhle jdou dvě dítka vzhůru po cestě.“

„Půjčte mi laskavě ten dalekohled, pane Fáborko,“ odpověděl malý rovný, totiž inženýr Pitz.

Opřel se zády o auto, aby získal pevnou pozorovací pozici, a přiložil dalekohled k černým brýlím. „Vskutku, máte pravdu. Pokud se nemýlím – a vy víte, že já se málokdy mýlím –, pak je to ten tloušťík, který přenocoval na hradě. Ale co je to s ním za drobné děvče? – Kolego, buďte od té dobroty a oprašte naše záznamy.“

Velký nakrčený se ještě víc nakrčil a vnořil horní polovinu svého trupu dovnitř vozu, zaparkovaného pod lesem v zátočině cesty. Chvíli se štrachal na zadním sedadle.

„Mám to!“ zvolal vítězoslavně.

„Co máte?“ otázal se pan inženýr.

„Naše záznamy,“ odvětil jeho druh a narovnal se, úsměv od ucha k uchu, s obrovským svazkem v rukou.

Inženýr Pitz konečně sundal brýle – to aby si promnul tvář. Zatímco přejížděl dlaní přes obličej, bublavě funěl.

•

Funěl zas i Kája, byť z jiného důvodu. „Blbý kopce, kdo je vůbec vymyslel?!“

„To nevím,“ usmála se Jitka. „Ale vím, proč se hrady staví právě na kopcích.“

„To vím taky,“ odsekl on. „Já už postavil hradů, že bys ani nevěřila!“

„No vždyť ti to taky nevěřim. Jsem možná malá, ale ne hloupá, víš...“

„Šmarjá, já myslel přece jako na kompu!“

„Ty hraješ hry? To je teda pěkná nuda.“

„Cože?!“ Karel Balík se spravedlivě rozčílil. „A tohle je snad nějaká zábava?!“

„Pro mě jo,“ pokrčila rameny. „Jsem ráda, že mě tam naši pustí. Tvůj strýček je hodný, že mě pozval a že slíbil, že mě ohlídá. Pan Matějček, co se tu o to staral předtím, sice taky nebyl zlý, ale takhle hodný teda nebyl.“

Jak vystoupili výš, objevila se v dáli nad stromy podlouhlá střecha. „Ale víš, kam by mě naši nepustili ani za nic?“ Zvážněla.

Namířila prst a hned sama odpověděla: „Tam k tomu klášteru na protějším vršku! Tam *nikdo* nechodí. Lidé říkají, že je to zlé místo. Ti mniši prý nejsou praví mniši. Chovají se dost podivně, chodí stále zahalení...“

„To určitě,“ vysmál se jí Kája. „Ať jsou jací chtěj, tak oproti mnichum z gamesy *Pomsta černého jezuity* to budou úplný šmudlové!“

„Možná. Doufejme jenom, že se o tom nebudeme muset přesvědčit.“

•

„Je to zvláštní,“ řekl pan Fáborka inženýru Pitzovi po té, co nějakou dobu listoval těžkým svazkem plným seznamů, výstřižků, výpisků a vlepených fotek, „ale nenacházím v našich záznamech žádné takové děvče.“

„To znamená, že nebude s Plinlimonem spřízněna z dřívějšíka,“ usoudil Pitz a zamračil se. „Kdoví, co má ten starý kujón za lubem!“

Potom pravil: „Pane Fáborko, připravte laskavě háky a provazový žebřík. Však my se mu dostaneme na kobylku!“

•

Kája prováděl Jitku hradem, jako by se v něm dokonale vyznal; což nebyla pravda – přišli do místností, v nichž nikdy nebyl. Její upřímné nadšení bylo po šedi minulého dne aspoň trochu rozptylující – bavilo ho, jak se dívka rozplývá nad každým starým brněním, kusem zašlého nábytku a podobným haraburdím; přišlo mu to úsměvně naivní a cítil se na výši – kdyby jen viděla, jaké neporovnatelně skvostnější brnění nosí jeho Lord Barbaros v onlajnovce, z níž byl vytržen! A kdyby viděla, jak vypadá hrad jejich guildy, nebo ještě lépe – jiná stovka hradů, zámků a tvrzí, které společně dobyli a vyrabovali! Ach, to děvče je přeci tak prosté! Kája by mu mohl ukázat kus světa...

Zatím jí ovšem neukázal ani cestu do jídelny, kde se měli setkat se strýcem. Nechtěl to přiznat, ale zabloudili.

„Myslím, že v tomhle pokoji už jsme byli,“ řekla pojednou, asi v osmé místnosti, kterou si prohlíželi.⁵ „Poznávám ten vyřezávaný příborník. Dříve se nábytek nevyráběl na běžícím pásu jako dnes, takže to nemůže být stejný příborník a přitom jiný příborník.“

Kája byl trochu zmaten – stejný a přitom jiný? – jenom cosi zabručel.⁶

⁵ //jestli bude fotit, tak to dát sem//

⁶ Milý mladý čtenáři, pokud jsi také přesně nepochopil, co Jitka míní, zkus se nad tím lépe zamyslet nebo se porad' s rodiči.

„A támhle těmi dveřmi už jsme také procházeli, poznávám ty medailony! Půjdeme radši zpět, ne?“

„Heleď, kdo tu koho provází, já tebe, nebo ty mě?!“

„Nejlepší by asi bylo, kdyby nás oba provedl tvůj strýček. Když je tu teď kastelánem...“

„To říká on,“ odfrkl Kája. „Já mám ale podezření, že –“ Odmlčel se, a v rozhodnutí Jitku postrašit, naklonil se k ní, aby pokračoval příškrčeným, naléhavým hlasem: „Že tu všechno není tak úplně, jak se zdá.“

V tom se lekl, až upadl na zadek. Jitka vykřikla a vytřeštila oči. – To když se stěna rozestoupila a vyvrhla obludnou, slizkou hlavu s dlouhým chobotem.

•

Groteskní hlavu následovalo tělo sice humanoidní, ale malátných, šouravých pohybů. Jediné, za to však velikánské oko nestvůry bylo mdlé, bez panenky a výrazu. Zpod chobotu cosi mumlalo a mručelo.

Než stihl Kája vstát – nebyl zrovna hbitý – postava je u něho, krvavé pařáty vytrčené vpřed, šmátrá po chlapcově krku... Chce ho zardousit!

Jitka znovu vykřikla, hrůzou se nedokázala pohnout.

Kája instinktivně zavřel oči.

Však kdyby je nechal otevřené jen o vteřinu déle, možná by poznal, že co považoval za krvavé pařáty, jsou ve skutečnosti ruce v šarlatových rukavicích. Strýc strhl tu podivnou přílbu a lapaje po dechu, vyhrkl: „Není v tom skoro nic vidět!“

Chvíli se rozdýchával, než dodal: „Avšak svůj účel to splní.“

Jelikož Kája s Jitkou mezitím trochu ožili, mohli se zeptat, o jakém účelu mluví.

„Pojďte se mnou,“ odpověděl.

„Tajná chodba?“ podivila se Jitka, když ho následovali do šera v nitru stěny.

„Tenhle hrad je tajnými chodbami zhola prošpikován,“ spokojeně přikývl Plinlimon.

„Úžasné!“

Kája to viděl jinak: „Co je na tom úžasnýho? Tajný chodby byly v *Postním prstenu Sodomitů*, ve *Vládcí portálů* i v *Šíleném muzeu*. Mimochodem, i v tom předpotopním Důmovi když si člověk zapne číty, udělá si tajnou chodbu kdekoli chce, protože prochází zdma...“

„Nevím, zda jsi někdy procházel zdmi, milý juniore,“ řekl strýc poněkud jízlivě, „ale můj metr nelže – dnes neprolezeš ani otvorem o průměru 56 cm!“

„Proč bych měl prolezat otvorem o průměru 56 cm?!“

Strýc tajemně mlčel a uvedl je do komůrky s policemi plnými zaprášených starých knih a pergamenů.

„Všechno se dozvíte,“ řekl konečně a vztáhl šarlatovou ruku po jednom svitku, jehož o poznání menší nálož prachu prozrazovala, že se s ním hýbalo již dříve.

•

Později, v jedné z útulnějších místností, vybídl strýc děti, ať se posadí na veliká křesla z jeleního paroží. Sotva dosáhly nohama na zem. Sám zůstal stát, rozložil svitek a četl:

Z hlubin ...

/hádanka o studni/